(६) इत्यमन्वयव्यतिरेकाभ्यां विदुषः फलबाहुल्यं दर्शितं। अथ तां विद्यां प्रशंसितुमुपाख्यानं दर्शयति। "भरद्वाजो ह त्रिभिरायुर्भिर्ब्रह्मचर्य्यमुवास। तꣳ ह जीर्णꣳ स्थविरꣳ शयानम्। इन्द्र उपव्रज्योवाच। भरद्वाज। यत्ते चतुर्थमायुर्दद्याम्। किमेतेन कुर्य्या इति। ब्रह्मचर्य्यमेवैतेन चरेयमिति होवाच॥ ३॥ तꣳ ह त्रीन् गिरिरूपानविज्ञातानिव दर्शयाञ्चकार। तेषाꣳ हैकैकस्मान्मुष्टिमाददे। स होवाच। भरद्वाजेत्यामन्त्र्य। वेदा वा एते। अनन्ता वै वेदाः। एतद्वा एतैस्त्रिभिरायुर्भिरन्ववोचथाः। अथ त इतरदननूक्तमेव। एहीमं विद्धि। अयं वै सर्व्वविद्येति॥ ४॥ तस्मै हैतमग्निꣳ सावित्रमुवाच। तꣳ स विदित्वा। अमृतो भूत्वा। स्वर्गं लोकमियाय। आदित्यस्य सायुज्यम्" इति। पुरा कदाचित् 'भरद्वाजाख्यः' महर्षिः सर्व्वेषां वेदानामध्ययने कृतप्रयत्नं इन्द्रं प्रसाद्य तत्प्रसादात् शतसंवत्सरं परिमितानि त्रीण्यायूंषि लब्ध्वा तैः 'आयुर्भिः', 'ब्रह्मचर्य्यमुवास' वेदाध्ययनमुद्दिश्य गुरुकुले वासं कृतवान्। शतत्रयस्यान्ते 'जीर्णं', शरीरं 'वृद्धं' अशक्तत्वन शयानं, 'तं' भरद्वाजं प्रति, 'इन्द्रः', 'उपेत्य उवाच'। 'यच्चतुर्थमायुः', तुभ्यं 'दद्यां', 'एतेन' आयुषा, 'किं कुर्याः' 'कं पुरुषार्थं साधयसि', 'इति', स च वेदाध्ययनमव करिष्यामि 'इत्युवाच'। ततः सर्वे वेदाध्ययने कृतास्थं तं भरद्वाजमुद्दिश्य सर्व्वाध्ययनस्याशक्यत्वं बोधयितुमृग्यजुःसामवेदानां त्रयाणां स्वकीययोगसामर्थ्येन पर्वताकारत्वं सम्पाद्य गिरित्रयरूपान्